

Arrest

nr. 115 212 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TRUYERS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Zhame (gemeente Dushk, arrondissement Lushnje). Van uw zeventiende tot uw tweeëntwintigste werkte u regelmatig in Griekenland. Vanaf oktober 2003 werkte u als bewaker voor een bedrijf in Durres. U pendelde hiervoor tussen uw dorp en de stad. Op 7 maart 2004 was u voor uw werk onderweg van uw dorp naar een bushalte. Plots werd u belaagd door een dorpsgenoot, L. I. (...). L. (...) zou gekend zijn geweest als psychiatrisch patiënt. Hij begon u te bedreigen dat u niet meer naar uw dorp

terug mocht keren. Toen u hem om uitleg vroeg begon hij u met zijn wapen te slaan. Op dat moment stopte er een wagen waarin een andere dorpsgenoot en familielid van L. (...), V. I. (...), zat. Hij kwam tussenbeide en werd eveneens door L. (...) aangevallen. U kwam tussen en werd door L. (...) tegen de grond gewerkt. Omdat u merkte dat L. (...) zijn wapen tegen uw hoofd zette pakte u uw zakmes en stak L. (...) neer. Om los te geraken stak u hem nogmaals en liep uiteindelijk naar de overkant van de straat. U zag dat L. (...) was rechtgekomen en om hulp vroeg aan voorbijgangers. U vertrok en besloot naar Durres te gaan om na te denken wat u moest doen. U contacteerde uw familie en vernam dat L. (...) was overleden. U sprak af met uw familie dat u zich zou aangeven bij de politie. Twee dagen na het incident bood u zich aan bij het politiecommissariaat van Lushnje. U werd gearresteerd en berecht. U werd veroordeeld voor moord en opgesloten in verschillende detentiecentra. U meent dat uw rechtszaak oneerlijk verliep en dat zowel het gerecht als uw eigen advocaat onder één hoedje speelden met de familie van L. (...). Intussen zat uw familie ingesloten in hun woning. Uw vader vernam van de vader van L. (...), S. I. (...), dat hij wraak wilde voor de dood van zijn zoon. Hij zei uw vader dat hij u zou vermoorden volgens de traditie en dat hij dan zou beraadslagen of hij de rest van uw familie zou viseren met wraak. Uw vader deed van de bedreiging aangifte bij de politie. Tijdens uw detentie werd u meermaals door medegevangenen die van verlof naar huis terugkwamen gemeld dat u in een vete zat en dat de vader van L. (...) u wilde vermoorden. Tijdens uw opsluiting in de gevangenis van Llezhe werd u lastiggevallend door het hoofd van de bewakingsdienst. U vermoedde dat hij was omgekocht door de vader van L. (...). U hield hiervoor een hongerstaking en werd overgebracht naar een andere detentiecentrum. Op 9 juli 2013 kwam u vervroegd vrij. U ging inwonen bij uw tante in Durres. Omdat u bang was door de vader van L. (...) zijn wraak op u zou uitvoeren besloot u het land te verlaten. U regelde dat de politie van Durres de politie van Lushnje waarschuwde om een oogje in zeil te houden wanneer u uw paspoort ging regelen. Nadat u uw paspoort verkreeg vertrok u op 19 juli 2013 van bij uw tante in Durres, per boot naar Italië. Vanuit Italië reisde u verder per trein, via Frankrijk, naar België, waar u op 24 juli 2013 een asielaanvraag heeft ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Albanese paspoort (dd.12/07/2013, geldig tot 11/07/2023), uw identiteitskaart (dd.15/06/2009, geldig tot 14/06/2019), een geboorteakte (dd.09/07/2013), een verklaring van het dorpshoofd dat u werd veroordeeld voor moord en in een bloedvete met de familie van S. I. (...) bent verwikkeld (dd.07/07/2013), een akte van familiesamenstelling (dd.09/07/2013), een vonnis (dd.22/06/2004), een attest van vrijlating (dd.09/07/2013), een proces verbaal van het Parket van Lushnje met de verklaringen van uw vader (dd.29/07/2013), een attest van de deurwaarder (dd.05/08/2013), vier gerechtelijke documenten waarin wordt gesteld dat u momenteel niet in een rechtszaak bent verwikkeld (dd.05/08/2013, dd.09/08/2013 en dd.12/08/2013).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in het administratief dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt –u verklaarde Albanië verlaten te hebben in juli 2013 daar u vreest volgens de Albanese traditie te worden gedood door de familie I. (...), meer bepaald door S. I. (...), nadat u in 2004 zijn zoon en uw mededorpsgenoot, L. I. (...), ombracht- (gehoor CGVS, p.5,6,7,13)- beschouwd kan worden als een vendetta stricto sensu, zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd.

U stelde immers zelf dat het conflict tussen uw familie en de familie van het slachtoffer niet verloopt zoals in het noorden van Albanië waar de Kanun van Lekë Dukagjini wordt toegepast (CGVS, p.20) en dat uw probleem eerder om gewone wraak zou gaan dan om bloedwraak (gehoor CGVS, p.5). Zo zou de vader van het slachtoffer pas een jaar na de moord op zijn zoon hebben gezegd dat hij wraak op u wilde nemen (gehoor CGVS, p.20). Voorts stelde u dat behalve de vader, niemand anders van de familie van het slachtoffer met wraak heeft bedreigd (gehoor CGVS, p.6). Op geen enkel moment zou uw familie om een besa –bestand- hebben gevraagd (gehoor CGVS, p.19). Uw familie zou enkel oudere verre neven naar de familie van het slachtoffer hebben gestuurd om een verzoening te bepleiten. Nadat deze pogingen mislukten heeft uw familie vervolgens nooit stappen ondernomen een verzoeningscommissie aan te spreken (gehoor CGVS, p.20,21) om in deze zaak tussen te komen. Voorts is het merkwaardig dat, waar u aanvankelijk stelde dat enkel u werd geviséerd door de familie van het slachtoffer (gehoor CGVS, p.5,19, u plots uw verklaringen aanpaste en stelde dat alle mannelijke leden van uw familie werden geviséerd/bedreigd. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen paste u uw stelling aan en verklaarde weer alleen te zijn geviséerd (gehoor CGVS, p.19). Overigens is het opmerkelijk dat u op geen enkele manier kon/wilde vertellen over de motieven van het hele gebeuren. U ontkende enkel ten stelligste enige (familiale) band met het slachtoffer – een familienaamgenoot- te hebben. Uit de verklaringen van uw vader tegenover de gerechtelijke politie

blijkt nochtans dat L. (...), uw verre neef zou zijn (zie PV van het parket van het gerechtelijk arrondissement Lushnje en gehoor CGVS, p.6,7). U merkte vervolgens enkele keren op dat details in het gerechtelijk dossier konden worden nagelezen (gehoor CGVS, p.13,18). U beloofde dan ook alle nodige documenten binnen de 24 uur per fax over te maken aan het Commissariaat-generaal. U maakte echter, hoewel het vooropgestelde termijn reeds geruime tijd verstreken is, niets over. Noch deelde u een reden mee voor het nog steeds ontbreken ervan. Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij alle demarches onderneemt om alle documenten aan te brengen die zijn/haar asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen. Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou kunnen zijn dergelijke documenten over te maken aan het Commissariaat-generaal. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er contact is met het thuisfront die u talrijke andere documenten stuurde (gehoor CGVS, p.3,12,18).

In dit verband kan bijgevolg verwezen worden naar de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) een zeer strikte definitie van bloedwraak hanteert sinds het in 2006 slachtoffers van bloedwraak (gjakmarra) als een "sociale groep" begon te beschouwen en bijgevolg oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève ressorteerde. In deze definitie verwijst het UNHCR uitdrukkelijk naar de door de Kanun voorgeschreven principes van de klassieke vendetta. Door deze strikte definitie van bloedwraak te hanteren sluit het UNHCR alle nieuwe vormen van wraak, de zogenaamde 'moderne' bloedwraken en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en worden deze dan ook enkel beschouwd als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Alle vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u en of uw familie voor de door u aangehaalde mogelijke bedreigingen vanwege de vader van het slachtoffer geen of onvoldoende beroep kon doen op – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U legde immers uit dat de politiediensten van Rrogozhine (Kavaje) en die van Lushnje op de hoogte waren van uw vrijlating en u beloofden een oogje in het zeil te houden. De politie van Rrogozhine zou u zelfs hebben begeleid/vergezeld wanneer u uw paspoort ging aanvragen. Ook u werd na uw vrijlating door de politie geadviseerd bij verdachte handelingen hen te verwittigen. Vervolgens stelde u dat, wanneer uw vader aangifte deed van een recente bedreiging van S. I. (...), de politie zijn klacht noteerde, de betrokkene ondervroeg, hem waarschuwde zich aan de wet te houden en uw vader aanraadde alle mogelijke incidenten te melden. Bovendien verklaarde u dat de politie elke dag uw familie bezocht om te zien of alles goed gaat (gehoor CGVS, p.6,12,19,22). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de aanwezige informatie blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van deze problematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een (bloed)vete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met (bloed)wraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een (bloed)wraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Rechtsvervolging wordt door de familie van het slachtoffer echter vaak niet als genoegdoening beschouwd en de politie kan soms geen bescherming bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen (bloed)wraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van (bloed)wraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. In 2012 richtte de Ombudsman een taskforce op om alle gevallen van bloedwraak te onderzoeken en toezicht te houden op de acties van de politie en de andere betrokken overheden. De Ombudsman verklaarde dat hij in het kader van de oplossing van klachten van burgers actiever zal optreden bij het voorkomen van conflicten en hun gevolgen zoals (bloed)vetes. De vertegenwoordiger van de Ombudsman in het kantoor te Shkodër blijft net zoals in het verleden met de lokale besturen en de lokale ngo's samenwerken en spoort hen aan om oplossingen te vinden om bloedwraak en de gevolgen ervan op te lossen. Bovendien blijft hij zich actief inzetten om de Albanese

overheden en de burgermaatschappij te sensibiliseren voor het probleem en om de aanbevelingen van de instelling te laten realiseren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw bewering dat uw rechtszaak destijds oneerlijk verliep –u stelde dat de hele rechtszaak werd gemanipuleerd waardoor u ten onrechte werd veroordeeld en dat uw advocaat was omgekocht om geen beroep aan te tekenen tegen uw veroordeling- dient te worden opgemerkt dat het een blote bewering betreft, die niet gestoeld is op objectieve feiten (gehoor CGVS, p.5,7,9,10,14). Uit niets blijkt dat de gerechtelijke procedure niet eerlijk zou zijn verlopen. Uit het door u neergelegde vonnis blijkt overigens duidelijk dat u een mogelijkheid had in beroep te gaan tegen uw veroordeling. Ook dient te worden vastgesteld dat bij het toekennen van de strafmaat rekening werd gehouden met verschillende factoren, zoals uw psychische toestand op het moment van de feiten en het feit dat u spijt betuigde, waardoor u zelfs een strafvermindering verkreeg. Uit het door u neergelegde attest van vrijlating blijkt bovendien dat u uw straf, omwille van bepaalde factoren, niet volledig diende uit te zitten. U heeft overigens niet aannemelijk gemaakt waarom u en/of uw familie bij een geval van vermoeden dat uw rechtszaak oneerlijk werd gehouden geen beroep zouden kunnen doen op een rechtsbijstandsorganisatie om een andere advocaat te vragen nadat uw advocaat de zaak niet meer opvolgde. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt waarom u uw problemen met het verloop van de rechtsprocedure niet bij de ombudsman kon aanklaarten (gehoor CGVS, p.8,9). Wat betreft uw probleem met een chef van de politie die tevens chef van de bewaking was in de gevangenis van Llezhe –u meent dat de man door de familie van het slachtoffer was omgekocht om u lastig te vallen- dient te worden vastgesteld dat na melding van deze zaak u uiteindelijk werd overgeplaatst naar een andere detentiecentrum (gehoor CGVS, p.17,18).

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, de akte van gezinssamenstelling evenals de attesten waarin wordt gemeld dat u niet in een gerechtelijke zaak bent verwickeld, bevatten louter persoonsgegevens, die hier geenszins worden betwist. Ook de gerechtelijke documenten uit uw strafdossier worden niet in twijfel getrokken. Wat betreft het attest met de verklaringen van het dorpshoofd, opgesteld op 7 juli 2013, waarin hij stelt dat u in bloedwraak bent met de familie van S. I. (...), dient ter zake te worden opgemerkt dat de verklaringen op geen enkele manier objectieve informatie bevatten, zoals een verwijzing naar geraadpleegde bronnen, verwijzingen naar een registratie van bloedwraak, contacten met de betrokken partijen en dergelijke meer, en vertoont bij gevolg een gesolliciteerd karakter. Wat betreft het proces verbaal van het Parket van Lushnje, waarin uw vader onder andere het incident van 2004 uit de doeken doet en verklaart dat hij vier dagen voordien door S. I. (...) werd bedreigd, dient te worden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat het document werd opgesteld op 29 juli 2013, enkele dagen na uw asielaanvraag. Bovendien is het merkwaardig dat het document, ondertekend in naam van een officier van de gerechtelijke politie, geen enkele officiële stempel draagt. Aan dit document kan bijgevolg geen enkele authenticiteitswaarde worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift, waarin verzoekende partij de verschillende motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen, kan door de Raad worden afgeleid dat verzoekende partij zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1.1. Verzoekende partij volhardt dat de situatie waarin zij is verzeild geraakt wel degelijk kan worden beschouwd als een vendetta *sensu stricto*. Zij kan dit aantonen door middel van de verklaring van het dorpshoofd (bijlage 9 en 10 bij het verzoekschrift) en het proces-verbaal met verklaringen van haar vader (bijlage 11 en 12 bij het verzoekschrift).

Wat betreft de verklaring van het dorpshoofd, meent verzoekende partij dat dit document wel degelijk in overweging dient te worden genomen. Ook het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (bijlage 13 bij het verzoekschrift) erkent dat deze documenten nog steeds worden afgeleverd in het kader van bloedwraak en dat er hiermee rekening moet worden gehouden aan de hand van alle elementen in het

dossier. Welnu, uit de elementen van het dossier blijkt wel degelijk dat er sprake is van bloedwraak *sensu stricto* zoals gekend in Albanië, meent verzoekende partij. Aangaande het proces-verbaal stelt verzoekende partij dat er wel degelijk authenticiteitswaarde aan dit document dient te worden verleend, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert. Dit document bevat immers de handtekening van de gerechtelijke politie.

Dat bloedwraak nog wel degelijk een probleem vormt in Albanië, wordt aangetoond door de recente artikels die hierover geschreven zijn en die veelvuldig op het internet zijn terug te vinden (zie bijlage 14, 15 en 16 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij stipt aan dat deze documenten het bestaan van de bloedwraak bewijzen en dat deze dus als bewijs in aanmerking dienen te worden genomen. Bovendien heeft zij reeds tijdens haar gehoor al voldoende uitleg gegeven over de feiten en de belagers van haar vader en haar familie in het algemeen.

Waar verwerende partij in haar beslissing stelt dat van een asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij/zij alle demarches onderneemt om alle documenten aan te brengen die zijn/haar asielrelaas kunnen ondersteunen, merkt verzoekende partij op dat zij om haar asielrelaas te staven al opvallend veel documenten heeft neergelegd – zij bracht immers de volgende documenten bij: het vonnis (bijlage 5 en 6 bij het verzoekschrift), het attest van vrijlating (bijlage 7 en 8 bij het verzoekschrift), het proces-verbaal van haar vader, de verklaring van haar dorpshoofd en officiële verklaringen waaruit blijkt dat zij momenteel niet in een strafzaak is verwikkeld. Zij stelt zich dan ook de vraag welke bewijzen zij eigenlijk nog zou kunnen neerleggen om aannemelijk te maken dat zij het slachtoffer riskeert te worden van bloedwraak.

Verzoekende partij concludeert uit haar betoog dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zodat zij krachtens artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus.

2.2.1.2. De Raad sluit zich aan bij hetgeen verwerende partij dienaangaande heeft gesteld in haar nota met opmerkingen: *“Verweerder repliceert dat de Commissaris-generaal op basis van een aantal pertinente vaststellingen die zijn weergegeven in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie waarin hij stelt betrokken te zijn geraakt kan beschouwd worden als een vendetta stricto sensu, zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband verwijst de Commissaris-generaal voorts (...) naar informatie waaruit blijkt dat het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) een zeer strikte definitie van bloedwraak hanteert sinds het in 2006 slachtoffers van bloedwraak (gjakmarra) als een “sociale groep” begon te beschouwen en bijgevolg oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève ressorteerde. In deze definitie verwijst het UNHCR uitdrukkelijk naar de door de Kanun voorgeschreven principes van de klassieke vendetta. Door deze strikte definitie te hanteren sluit het UNHCR alle nieuwe vormen van wraak, de zogenaamde ‘moderne’ bloedwraken en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en worden deze dan ook enkel beschouwd als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Alle vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Verweerder merkt op dat verzoeker de vaststellingen van de Commissaris-generaal als zou hij niet aannemelijk hebben gemaakt dat de situatie waarin hij stelt betrokken te zijn geraakt kan beschouwd worden als een vendetta stricto sensu betwist zonder evenwel afdoende elementen aan te brengen waaruit het tegendeel zou blijken. Het louter verwijzen naar (...) “de” neergelegde verklaring van het dorpshoofd en naar het proces-verbaal van verzoekers vader zijn niet van die aard om de door verzoeker aangehaalde situatie van bloedwraak anders te appreciëren. Met betrekking tot de verklaring van het dorpshoofd, merkt verweerder op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dit stuk wel degelijk in overweging werd genomen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Met betrekking tot deze verklaring van het dorpshoofd heeft de Commissaris-generaal (...) vastgesteld dat deze op geen enkele manier objectieve informatie bevat, zoals een verwijzing naar geraadpleegde bronnen, verwijzingen naar een registratie van bloedwraak, contacten met de betrokken partijen en dergelijke meer, en een gesolliciteerd karakter vertoont. Voorts blijkt uit deze verklaring evenmin dat de zaak van verzoeker als een vendetta stricto sensu kan beschouwd worden. Verzoeker brengt geen elementen bij die alsnog een ander licht zouden kunnen werpen op deze vaststellingen. De verwijzing van verzoeker naar het verslag van de contactvergadering van 8 november 2011 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen*

wijzig (..) "niets" aan de gedane vaststellingen. Wat het proces-verbaal met de verklaringen van verzoekers vader betreft waarin hij onder andere het incident van 2004 uit de doeken doet en verklaart dat hij vier dagen voordien door S. I. werd bedreigd, stelt de bestreden beslissing (..) vast dat het opmerkelijk is dat het document werd opgesteld op 29 juli 2013, enkele dagen na verzoekers asielaanvraag. Alsook dat het merkwaardig "is" dat het document, ondertekend in naam van een officier van de gerechtelijke politie, geen enkele officiële stempel draagt waardoor aan dit document geen authenticiteitswaarde kan worden toegekend. De stelling van verzoeker dat er wel authenticiteitswaarde dient te worden verleend aan dit stuk gezien het de handtekening bevat van de gerechtelijke officier gaat niet op. Verweerder benadrukt in deze dat de Commissaris-generaal de aangebrachte stukken bewijswaarde kan weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Commissaris-generaal, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van "de" Commissaris-generaal "om" zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692) (...).

Op basis van bovenstaande stelt verweerder vast dat verzoeker er niet in slaagt om een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de situatie waarin hij stelt betrokken te zijn geraakt beschouwd kan worden als een vendetta stricto sensu en dat de door hem aangehaalde feiten bijgevolg niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie. Ook de verwijzing naar recente internetartikels met betrekking tot bloedwraak in bijlage van zijn verzoekschrift is niet van die aard om de appreciatie van de Commissaris-generaal om te buigen. Deze artikels hebben immers geen betrekking op verzoekers zaak en tonen niet aan dat zijn zaak dient beschouwd te worden als "een" vendetta stricto sensu of dat deze alsnog zou ressorteren onder de Vluchtelingenconventie. Verzoeker licht dit ook niet in die zin toe".

2.2.2.1. Verzoekende partij laat in haar verzoekschrift weten niet akkoord te kunnen gaan met de door verwerende partij gedane vaststelling dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde mogelijke bedreigingen vanwege de vader van het slachtoffer geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Verzoekende partij betwist niet dat de Albanese autoriteiten trachten om wettelijke bepalingen in hun rechtsstelsel te incorporeren die burgers zouden moeten beschermen die het slachtoffer zijn van bloedwraak. Zij betwist daarentegen wel dat deze wettelijke maatregelen in de praktijk op een dusdanige wijze zouden worden toegepast dat de door de autoriteiten verleende bescherming daadwerkelijk en efficiënt zou zijn. De samenwerking tussen politie en justitie is immers nog altijd niet optimaal en er zijn nog heel wat hervormingen noodzakelijk in Albanië. Het beste bewijs hiervan is dat er, ondanks de wettelijke bepalingen, nog steeds een verklaring werd afgeleverd door het dorpshoofd (bijlage 9 en 10 bij het verzoekschrift).

Tot slot betoogt verzoekende partij nog dat het feit dat zij angstig is gevlucht uit haar land van herkomst naar een onbekend land waar zij alleen maar kan wachten op een hopelijk positieve beslissing trouwens al een voldoende aanwijzing is dat zij wel degelijk een gegronde vrees koestert om er het slachtoffer te worden van bloedwraak en dat zij er een reëel risico loopt op ernstige schade en dat zij zich omwille van dat risico niet onder de bescherming van haar autoriteiten kan of wil stellen.

2.2.2.2. Vooreerst wenst de Raad er nogmaals op te wijzen dat aan het door verzoekende partij bijgebrachte attest van het dorpshoofd geen bewijswaarde kan worden gehecht aangezien dit document een gesolliciteerd karakter vertoont. Dit document kan bijgevolg hoe dan ook niet als een bewijs worden beschouwd van haar bewering dat de door haar autoriteiten verleende bescherming niet daadwerkelijk en niet efficiënt zou zijn. Evenzo dient te worden opgemerkt dat het voor zich spreekt dat het feit dat zij angstig is "gevlucht" uit haar land van herkomst naar een onbekend land waar zij alleen maar kan wachten op een hopelijk positieve beslissing, geen bewijs vormt voor haar betoog dat zij wel degelijk een gegronde vrees koestert om in Albanië het slachtoffer te worden van bloedwraak en dat zij er een reëel risico loopt op ernstige schade en dat zij zich omwille van dat risico niet onder de bescherming van haar autoriteiten kan of wil stellen.

Betreft het betoog van verzoekende partij dat er in Albanië wel degelijk wettelijke maatregelen worden genomen met het oogmerk om burgers te beschermen die het slachtoffer zijn van bloedwraak, wijst de Raad verzoekende partij erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de

vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoonde dat dit *in casu* niet het geval is. In dit verband kan wederom worden verwezen naar de uitgebreide repliek van verwerende partij in diere nota met opmerkingen, waar de Raad zich bij aansluit: *“Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij of zijn familie voor de door hem aangehaalde mogelijke bedreigingen vanwege de vader van het slachtoffer geen of onvoldoende beroep kon doen op – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoeker een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker legde immers uit dat de politiediensten van Rrogozhine (Kavaje) en die van Lushnje op de hoogte waren van zijn vrijlating en hem beloofden een oogje in het zeil te houden. De politie van Rrogozhine zou verzoeker zelfs hebben begeleid/vergezeld wanneer hij zijn paspoort ging aanvragen. Ook werd verzoeker na zijn vrijlating door de politie geadviseerd bij verdachte handelingen hen te verwittigen. Vervolgens stelde verzoeker dat, wanneer zijn vader aangifte deed van een recente bedreiging van S. I., de politie zijn klacht noteerde, de betrokkene ondervroeg, hem waarschuwde zich aan de wet te houden en zijn vader aanraadde alle mogelijke incidenten te melden. Bovendien verklaarde verzoeker dat de politie elke dag zijn familie bezocht om te zien of alles goed gaat (gehoor CGVS, p. 6, 12, 19, 22). Verzoeker betwist, noch ontkent deze vaststellingen.*

Voorts blijkt uit de aanwezige informatie dat de Albanese overheid zich steeds meer van deze problematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een (bloed)vete gezien de Albanese autoriteiten in dit kader sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen hebben getroffen, zoals uit omstandige wijze wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. De Commissaris-generaal kon dan ook (...) besluiten dat (...) de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Verzoeker brengt geen elementen aan die alsnog een ander licht werpen op deze vaststellingen. Het louter betwisten van de effectiviteit en de efficiëntie van de door de Albanese overheid genomen maatregelen volstaat niet om de vaststellingen van de Commissaris-generaal te weerleggen.” De Raad benadrukt nogmaals dat uit de verklaringen van verzoekende partij zelf blijkt dat zij en haar familie duidelijk onder een zeer strikte bescherming staan van de politionele autoriteiten en voegt eraan toe dat steeds in acht dient te worden genomen dat geen enkele rechtsstaat een absolute bescherming kan geranderen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concreet verweer heeft ontwikkeld teneinde afbreuk te doen aan het besluit van verwerende partij dat zij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat haar rechtszaak destijds oneerlijk is verlopen. De motivering in kwestie wordt door de Raad dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.4. Waar verzoekende partij er nog op hamert dat zij zich in geval van terugkeer blootstelt aan de bloedwraak die tegen haar is uitgesproken door de vader van L. en dat haar feitenrelaas overduidelijk aantoonde dat zij een gegronde vrees heeft om terug te keren naar Albanië, duidt de Raad erop dat het opnieuw benadrukken van haar vrees voor vervolging/om ernstige schade te lijden geen soelaas biedt. Deze vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond. De Raad merkt volledigheidshalve ook nog op dat de identiteitsdocumenten waarvan verzoekende partij een kopie toevoegt aan haar verzoekschrift (bijlage 1 en 2), reeds werden bijgebracht op het Commissariaat-generaal en reeds in de bestreden beslissing werden besproken. Het opnieuw bijbrengen van deze stukken is dan ook niet nuttig.

2.2.5. Gelet op het geheel van het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat haar de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet kan worden toegekend. Verzoekende partij toont evenmin aan dat er in Albanië een

situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT